

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci Presbytero. 35.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

genus mirum in modum superantem, scite ac sapienter reprimens, atque in melius deriuans Saluator, his verbis vtitur, Attendite ne iusticiam vestram faciatis coram hominibus, vt videamini ab eis. Alioqui non habebitis partem apud Patrem vestrum qui in cælis. Quoniam enim, vt creator & effeator, ambitionis femina hominum animis primùm insita esse probe norat, non frustra & sine causa, sed vt ingenti honoris cupiditate flagrantes in melius proficeremus (optimum videlicet, ad seruire turpium ac sordidorum affectuum iugum propellendum, amuletum & præsidium in gloria desiderio positum habentes) verum nos beneficium nobis insitum in contrarium flexisse, ac cælestis honoris obliuione ad terrenum conuersos esse, idcirco rursus, optimi cuiuspiam agricolæ instar, animæ curam suscipiens, vitiosos stolones amputat, atque improbissimorum hominum vbertatem ad infanum humanæ gloriæ studium vehementer luxuriantem reprimat: quicquid autem in ea suaue atque ad cælestium honorum feracitatem vitale ac fecundum est, id non modò relinquit, sed etiam ex suscitatur, ac fecundius reddit: dum nempe ostentationem, quam humanæ gloriæ cupidi & apperentes faciunt, funditus euellit, eam autem, quæ Deum solum intuetur, studiosissimè appeti meriò permittit.

τα τῶ ἀνθρωπίνῳ γένει, ἢ σωτήριος λόγος σοφῶς τε καὶ ὀπισημίως καταγγέλλων, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταχρῆτων, φησὶ, προσέχετε τιμὴν δικαιοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἕμπεροθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ γε· μισθὸν οὐκ ἔχετε ὡσαύτῃ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς ἔθνεσι· ἐπειδὴ γὰρ ἦδει ἄτε ποιητῆς ὠνὲς διμυθρῆς, καλῶς ἐξ ἀρχῆς ἐμπεφυτευμένα τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆ φιλοπρέπειας ἀπέρματα, ἔχοντες ἅπαντες, ἔδ' εἰπὴ, ἀλλ' ἵνα ἀξίωτοι τῆ τιμῆς τυγχάνοιτες ἐρεσται ὅτι τὸ βέλπον ὀπιδοῖεν, καλλίστον κεκτημένοι φυλακτικῶν, πρὸς τὸ μὴ δαλῶν τοῖς ἀνελευθέροις πάθει, τὸν τῆς δόξης πόνον μετὰ χετέουσας δὲ πρὸς τὸναντίον τὸ ἔμφυτον δῶρον, καὶ πρὸς τὴν γίνεσθαι τιμὴν τραπετασλήθη τῆς ἔρενης· καὶ πάλιν ὡσεὶ ἀριστος γεωργὸς ὀπιμαλόμενος τῆς λιχίας, τοῖς μὲν πρὸς τὸ χεῖρον ἐλάσας ἐκκόπτει, καὶ τῶν καλῶν πρὸς τὸ ἀναπλήσει δὲ ζομαίαν δεινῶς ὑλομαίαν ἐπιπέχει τιμὴν φορασῶσον δὲ αὐτῆς ἡμερῶν τε καὶ γενεῶν πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς ὑποδοξίας πρὸς καρποφορίαν, ἢ μόνον ὑπολείπειται ἀλλὰ καὶ ζῶπυρῆ, καὶ γενεώτερον κατασκευάζει, τιμὴν μὲν ὀπιδοῖεν, οἱ τῆς ἀνθρωπίνης ὀρεξόμενοι δόξης ποιοῦνται, αὐτὸν ὀπιμενον ἀνασάσας, τιμὴν δὲ πρὸς θεὸν μόνον ὀπιδοῖεν, εὐδῶπως χεῖ κράτος φιλοπρέπειας ὀπιπείρας.

Hieraci Presbytero. 35.

Ἰερακι πρεσβυτέρω. λθ.

Aut magis, aut certè non minùs, quàm tibi, id nobis curæ fuit, vt quantum in nobis esset, Chæremon & Zosimus & Maro respiscerent, ac meliore mense recepta, probro & dedecore se liberarent. Quoniã autem, vt apparet, in penè insuperabilem improbitatem prolapsi, nondum ex ea emetgere animum induxerunt (quo etiam nomine à nonnullis quidem, vt ex ea quã

Ἡμῶλλον, ἢ οὐχ ἦσαν τῶ σῆς μεγαλονοίας ἐφροντίσασαν, ὅπως τότε ἡμέτερον μέρος, Χαρήμων τε καὶ Ζώσιμος καὶ Μάρων μετὰ γνοῖεν, χαρῶν μείριονα γνώμην ἀναλάβοντες, ἀπάλλαγγεῖεν τῆς ἀχρῶνης· ἐπειδὴ δὲ ὡς εἰρήκεν, ὡς ἀναπτα γίνισον ἐκπεπαιωότες, κακίαν ἔδραπα ἀνεγενεῖν ἡβελήθησαν. διὸ καὶ πρὸς τῶν ἰων μὲν, ὡς ταῦτα

ἀναλήψαντες καταφύγουσιν· ὡς δὲ
 πινῶν δ' ἀπιχορεύθησαν, ὡς εἰς ἀνα-
 ληψίαν ἐξοκέλαυτες· ἀλλ' οὐδὲ πα-
 λιν ὁ δὲν ἐλλείψῃ τῆς εἰς ἡμᾶς ἠκού-
 ταν, τὰ γὰρ παρὶς καὶ ὁ ψέποτε γνωσιμα-
 χήσαντες, ἀσείωνται πρὸς τὴν ἀρε-
 τὴν, ἢ ἀκηρύκτως πολεμεῖν ὁκίαι
 ἔχοντο, τὸ το μὲν ἔργον, τὸ δ' ἄλλα
 νομίμοιτες εἶναι πάρεργα.

Χαυρήμονι, Ζωσίμω, Μάρωνι,
 Εὐσταθίῳ. λζ.

Εἰ κρίσιν μὴ παροδοκῶντες, δρᾶτε, ἀ-
 δρατε ἀλλὰ τὸ εἰδέναι ὀφείλετε, ὅτι
 ἢ μὲν χαλκία, καὶ χρῶς ἑτέρας κολάσεως,
 κολασίς ἐστὶν ἢ δ' ἀρετῆ καὶ δὲ γὰρ σφά-
 νων σφραγὶς μάστιγα μὲν γὰρ καὶ τῆς
 καλλιῦθα καλοῦσιν, ὁ περὶ τὸ μελ-
 λῶς κρίσεως λόγος ἀξιόπιστος ὅτι καὶ
 ἀληθῆς, καὶ παρὰ πάντων ὁμολογῆμενος.
 εἰ δὲ εἰς τοσαύτην ὑμᾶς ἢ χαλκία φρε-
 νοβλάβειαν ἐξεδάκχευον, ὡς τὸν
 οὐ τὸ ὑμετέρας γνώμης ἀελεῖν· ἀλλ'
 οὐδὲ, ἵνα παρῶ τὶ πολλοὺς καλλιῦ-
 θα δεδωκέναι δίκην, μὴ μικρὰν εἶναι
 νομίσητε κολασίν, τὸ ἐν ταῦθα ὡς
 πάντων καμωδῆσθαι καὶ μισῆσθαι,
 μὴδὲ μικρὸν σφραγίς, τὸ εὐχημῶν καὶ
 σμινῶς, καὶ μετ' ἐγκωμίων τὸ ἐν ταῦ-
 θα ἀφγνύσαι βίον.

Ἀρποκράτισσι· λζ.

Ἀποπάτατοι εἶναι μοι φαίνεται,
 τὸ σκέπειν μὲν ἐν αἰς διωλέθησαν
 οἱ τ' ἐξ ὧθεν σοφοὶ καὶ ἱεραὶ γραφαὶ
 πολλῶν ποιῆσθαι λόγον· ἐν οἷς δὲ συ-
 νήθησαν, ὀλίγον· ὁ μὲν γὰρ τῆς κρι-
 σεως λόγος καὶ εὐλόγος ὡς καὶ διχορῶς,
 καὶ λογικὸς ἀρέπων, καὶ παρ' ἡμῶν καὶ
 παρ' ἑκείνων ὁμολογῆμενος, ὀλίγος
 δὲ πᾶσι ὁμοιωσάται εἰς τὸ τὰ δέοντα
 ἀρᾶσθαι, οἱ γὰρ πολλοὶ, καὶ μὴ πρ

doque emerfuri, atque ad meliorem me-
 tem redituri lugentur, à nonnullis rursum
 ut in indolentiam peruoluti pro despera-
 tis habiti ac relictī (sunt) operam certe rur-
 sum dabimus, ne, quod nostratum partiū
 est, vlla ex parte desideretur. Sic enim for-
 tasse fiet, ut tandem aliquando resipiscāt,
 atque cum virtute (qui cum inēxpriabile
 bellum gerere non verentur, id vnum pro
 serio opere habentes, cætera autem velut
 obiter ac defandōriē agentes) in gratiam
 redeant.

Cheremōni, Zosimo, Maroni,
 Eustathio. 36.

Si ad ea perpetranda, quæ perpetratis,
 ea vos causa impellit, quod iudiciū haud-
 quaquam expectetis, illud sciatis oportet,
 improbitatem, etiam si nullum aliud sup-
 plicium accedat, supplicium per se esse:
 virtutem contra, etiam citra coronas co-
 ronam esse. Ac quidē maximē, ex his quo-
 que qui scelerum pœnas in hac vita pepē-
 derunt, futuri iudicij dogma fidem nan-
 ciscitur, verūmque est, atque apud omnes
 certum & indubitatum. Quod si vos im-
 probitas in tantam amentiam præcipites
 egit, ut hoc ex animis vestris deleueritis: at
 certē (ut illud omittam, multos hīc quo-
 que pœnas dedisse) ne leue supplicium esse
 existimetis, hīc ab omnibus suggillari, atq;
 odio haberi: nec rursum exiguam coronā,
 grauiter & honestē atque cum laude cur-
 riculum vitæ confecisse.

Harpocræ Sophistæ. 37.

Absurdissimum, meo quidem iudicio,
 illud est, eorum quidem, in quibus exter-
 ni sapientes & sacræ Scripturæ inter se dis-
 fident, magnam rationem habere: eorum
 autem, in quibus consentiunt, exiguam.
 Etenim iudicij extremi dogma, tamen,
 & rationi consentaneum, & iustum, & ra-
 tione præditis congruens, atque & à no-
 bis & ab ipsis confessum ac receptum sit,
 tamen paucos admodum inducit, ut ea,
 II ij